

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

**DÁMA KONTRA
STRELEC**

DÁMA KONTRA STRELEC

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán
DÁMA KONTRA
STRELEC

sloart

Text © Dominik Dán 2022
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2022

ISBN 978-80-566-6003-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu
zdať akési povedomé...*

Tres faciunt collegium.

Traja tvoria spolok.

(Marcellus)

Venujem Henke Mračnovej.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej,
Mgr. Anne Kratochvílovej, Henriete Mračnovej,
Františkovi Matlákov, Ing. Petrovi Sokolovi,
Mgr. Vladimírovi Pijákovi, Mgr. Eduardovi Mataninovi,
MUDr. Denisovi Valentovi, PhD., MUDr. Dušanovi
Rapošovi, CSc., MPH.

1

MÁJ 1996

Dlho nepršalo.

Detektív z oddelenia vražd Richard Krauz bol nešťastný. Neznášal suchý vzduch, no nielen preto – mal prázdny stôl. Minulý týždeň vyriešili vraždu Bartolomeja Siku, zbalili spis, odlifrovali ho na vyšetovačku a odvtedy ani ťuk.

Prešiel dlaňou po hrane stola, druhou dlaňou preleštil aj tak vyleštený povrch, pre istotu ho ešte preleštil obidvomi dlaňami. Vlhké dlane zavrzgali na lakovanej doske – radšej prestal, lebo Burger pohoršene zagánil spoza novín.

Krauz neznášal nečinnosť, prázdny stôl ho znervózňoval. Nudil sa. Nemal rád obdobia medzi vraždami, keď nebolo do čoho pichnúť. Mal rád obdobia medzi vraždami, keď nebolo do čoho pichnúť, lebo z práce mohol ísť domov o pol štvrtej, so Sylviou skočil na nákupy, asistoval v kuchyni pri varení večere, pomohol deckám s domácimi úlohami, žil normálnym životom normálneho človeka. Mal rád... nemal rád, vlastne ani nevedel, čo má rád a čo nie, lebo práve teraz sa nudil a nuda ho znervózňovala. Nevedel, čo s rukami, čo s nohami, kam si sadnúť, komu zatelefonovať...

A ešte k tomu musel čakať. Aj čakanie ho znervózňovalo, presne ako nečinnosť. Napravil stolový kalendár – posunul ho zle, vrátil ho o centimeter naspäť, naklonil hlavu, skontroloval, sám sebe prikývol – teraz stál na správnom mieste. Prstom prerátal ceruzky trčiace z pohára – ani tie sa mu nepozdávali, poprehadzoval ich, jednu zastrúhal, fúkol do špičky, bruškom palca skontroloval hrot. Ani chirurgická ihla by nepichla bolestivejšie. Vrátil ceruzku medzi ostatné, otvoril šuplík, skontroloval obsah, sklamane zistil, že niet čo naprávať.

Vstal, prešiel sa k oknu, prstami preveril vlhkosť zemi-
ny v črepníku, zahľadel sa von, vzdychol si.

„Doriti...“

„Povedal si niečo?“ Burger zložil noviny, zadusil ciga-
retu.

„Ani mráčika.“

„Doriti, ani mráčika? To si chcel povedať?“

„Presne tak, Edko.“

„Konečne je pekne.“

„Nezaprší a nezaprší.“

„Môžem ťa o niečo poprosiť?“

„Nech sa páči, Edko.“

„Sadni si na riť a prestaň pobeňovať, iba čo všetkých zner-
vózňuješ!“

„Ide mi to na nervy!“

„Všetci čakáme, všetkým ide čakanie na nervy, napriek
tomu nevrzgame po stole dlaňami, nestrúhame si stokrát
zastrúhané ceruzky, nepobehujeme po kancelárii, nečumí-
me z okna...“

„Dobre, dobre, už si sadám.“

Sadol si, zase si zhlboka vzdychol, pre zmenu zabubno-
val po stole prstami. Ani to nebol dobrý nápad, aj to star-
šieho kolegu iritovalo.

„Na...“ Burger sa nahol, ponúkol mu cigaretu.

„Mám svoje.“

„Daj si jednu z mojich, chcem mať istotu, že si zapáliš.“

Krauz poslúchol, zapálil si ponúknutú cigaretu.

„Tak, a teraz máš čo robiť, takže sed', fajči, čakaj.“

Krauz poslúchol, nepohnuto sedel, fajčil, čakal.

„Čo tam lapíš, ako keby si nemal čo robiť? Radšej mi pod
pomôcť! Pozri sa, ako som sa zamotal,“ žaloval sa mu Kuky.

Kuky už druhý týždeň zápasil s ďalšou zo svojich neko-
nečných mánií – s hlavou v dlaniach sa krčil nad šachov-
nicou. Všetkých otravoval s nepochopiteľnými šachovými
rébusmi, no aj tak mu boli vďační – tentoraz nedotrel do
kancelárie rastlinu ani zvieru v klietke, našiel si zdanlivo ne-
škodnú zábavku. Aj motiváciu mal jasnú, priehľadnú.

„Viete, koľko zarábal Garry Kasparov za vyhratý turnaj?
No schválne, tipnite si! No! Nikto? Tak ja vám to teda poviem
– stotisíc dolárov, možno aj viac! Ktovie, ako šachisti odrbá-

vajú na daniach, určite to bolo aj viac. Takže, moji zlatí, stačí iba trochu potrénovať – a šup na prvý turnaj!“

Šach je ušľachtilá, hlavne tichá hra, no nie v podaní budúceho šachového génia, krpatého Kukyho, ten večne niekoho otravoval.

„Tak ideš alebo čo?!“ vrieskal nervózny šachový veľmajster.

„Už som ti stokrát povedal, že šach neviem,“ ohradil sa Krauz, strnulo sedel, fajčil, čakal. „Porazí ma aj malé decko.“

„Ja som ťa ešte neporazil.“

„Ty nie si malé decko, ty si malý detektív, to je kategória sama osebe.“

„No a? Pri šachu hádam na výške nezáleží, na šachovnicu dočiahnem, ani sa nemusím stavať na špičky.“

„Aj tak nehrám, neviem to.“

„Kecáš, včera ti tie posledné tri ťahy vyšli ako z učebnice.“

„Iba náhodou. Viem, ktorá figúrka ako a kam ťahá, ale hrať neviem, a keď je reč o tých učebniciach, máš ju pred sebou, tak čítaj a uč sa!“

„Uč sa, uč sa...“ frfotal najmenší z detektívov, nervózne prehodil dve strany, zaťažil ich gumou, lebo sa mu stále zotvárali. „To sa ti ľahko povie, milý Riško, uč sa, uč sa... Nacvičujem sicílsku obranu, najslávnejšiu šachovú partiu Spasiského s Fischerom zo sedemdesiateho druhého. Tu píšu...“ Kuky sa nahol nad učebnicu, namáhavo lúštil šachový zápis, pomáhal si prstom, no nepomáhalo.

Krauz si potiahol z cigarety, vyfúkol smerom k Burgerovi, aby videl, že poslušne fajčí, neochotne sa nahol ku Kuky mu, flochol na šachovnicu.

„Hovoríš – sicílska obrana? Niečo ako dračí variant? Je to stará stratégia, niekde som čítal, že ju ovládali už v šestnástom storočí.“

„Neviem, vtedy ma šach ešte nezaujímala.“

„Verím, Kuky, aj ja som mal vtedy úplne iné koníčky.“

Krauza odrazu niečo zaujalo, ani nevedel, že vstáva, lakťami sa opiera o stôl vedľa kolegu, že už kibicuje.

„Otvorený stred,“ zašomral Krauz. „Príliš otvorený stred, takto to Fischer určite nehral.“

„Čo hovoríš?“ Kuky sa hneď chopil šance, bol rád, že vzbudil kolegu záujem.

„Nič, že biely má vyzývavo otvorený stred. Ktoré sú tvoje?“
„Všetky, veď hrám sám so sebou.“
„Ale jednu farbu máš asi obľúbenejšiu, nie?“
„Tak čierne.“
„Kto je na ťahu?“
„Ja.“
„Samozrejme, že ty, veď hráš sám so sebou! Pýtam sa, ktorá farba je na ťahu.“
„Čierna.“
„Výborne, tak dáma môže nebezpečne zaútočiť.“
„Ako?“
„Ty to nevidíš?“
„Nie.“
„Lebo si príliš blízko. Už minule som ti radil, aby si sa od šachovnice odtiahol, musíš hrať z nadhľadu, musíš vidieť celé hracie pole, nielen roh, v ktorom práve hráš. Dáma útočí a dáva kráľovi šach! Pri troche šťastia po troch ťahoch aj mat.“
„Kde? Kde máš šach? Kde máš mat?“
„Tu, pozri, čierna dáma útočí z pozície cé sedem na é päť, dostáva sa pred nekrytého kráľa, dáva mu šach.“
„Nodoriti!“
„Žiadna panika, Kuky, biely sa aktívne bráni.“
„Ako?“
„Strelcom. Pozri sa, biely strelec ide z pozície cé jedna na é tri, dostáva sa pred čiernu dámu a kryje si kráľa.“
„No fasa, ty múdry, a čierna dáma mi zoberie strelca a šachové ohrozenie bieleho kráľa pokračuje!“
„Nemôže! Dáma nemôže zobrať strelca, lebo...“ Krauz sa odmlčal, nechal kolegu, nech dokončí.
Kuky bezradne krútil hlavou.
„Kuky, pozri doľava.“
„A čo...?“ Kuky pozrel na Burgera.
„Nie naňho, ty idiot! Doľava na šachovnici! Dáma nemôže zobrať strelca, lebo strelec je krytý vežou v pozícii há tri.“
„Jáj! Jasné, dáma nič nezmôže!“
„A teraz pokračuj sám.“ Krauz si chcel sadnúť.
„Počkaj, počkaj, neodchádzaj! Sleduj ma, môžem ísť pešiakom sem.“
„Nie, pešiak môže ťahať iba dopredu, nikdy nie dozadu.“
„Ani keď bráni kráľa?“

„Iba ak si vymyslel nové pravidlá šachu.“

„Debilná hra...“

„Počúvajte, vy dvaja,“ Burger im skočil do rozohranej partie, lebo to vykrikovanie už nemohol vydržať. „Šach je tichá, ušlachtilá hra, ale hlavne tichá, prečo pri tom musíte tak vyrevúvať? Je to hra pre inteligentov...“

„Pre koho?“ zareagoval Hanzel, posledné slovo ho upútalo.

„Pre inteli... Aha!“ Burger pochopil prihrávkou, hneď ju aj spracoval. „Jasné, vás dvoch sa to netýka, vy môžete vyrevúvať, koľko len chcete.“

„Pardon, pardon,“ natrčenou dlaňou sa ospravedlňoval Krauz. „Už ani necekne.“

Sadol si na miesto, pokračoval v tichom fajčení.

„Po troch ťahoch mat... po troch ťahoch mat,“ rapotal Kuky, nechápavo krútil hlavou. „Rišo... Riško! Ako si to začal? Strelcom?“

Krauz si vzdychol, skontroloval Burgera – čítal noviny, tváril sa, že ich nepočuje.

„Riešenie celého problému máš rovno pod nosom,“ šepkal Krauz, aby nevyrušoval ostatných. „Je to konfrontácia dámy a strelca, niečo ako dáma kontra strelec, záleží na tom, koho si ochotný obetovať. Kuky, aj v živote to tak chodí – aby si niečo získal, občas musíš niečo obetovať.“

Dobre mierená rada sa minula s účinkom, Kuky stále bezradne krútil hlavou.

„Snaž sa,“ povzbudzoval ho Krauz. „Študuj, trénuj, nevzdávaj sa, verím ti. Z prvej výhry by si mi mohol kúpiť nové auto, čo povieš?“

„Kúpim ti mercedes, len ma to už konečne nauč!“

„Chce to trpezlivosť a neotravovať ťažko pracujúcich kolegov,“ uzavrel hodinu šachu Krauz, pohodlne sa oprel, nohy skrížil pod stolom.

„Mňa z tej kravaty traťí šľak,“ zaúpel Chosé z kresla. Nešepkal, zúril nahlas. „Prečo musím takto trpieť?“ Povolil si kravatu, pomasíroval si krk. „Pfü... to je úľava! Ako v tom môže niekto vydržať celý deň?“

„Všetci funkcionári nosia kravaty,“ zapojil sa Hanzel.

„Vidíš, Oto, konečne viem, prečo nie som funkcionár. Na vás mi stačia rifle a rozhalenka. Pohodlné rifle a pohodl-

ná rozhalenka, nie toto!“ Chosé nasrdene šklbol kravatou, aby ešte viac povolila.

„Na nervozitu je najlepšie plné brucho,“ vynašiel sa Váňa. „Hlad iba umocňuje zlú náladu, verte mi, mám to overené. Dá si niekto klobásu? Tlačenka sa minula.“

„Váňa, prosím ťa!“ Burgerovi sa Váňov návrh nepáčil. „Len pred chvíľou si všetko zbalil, že konečne je po raňajkách.“

„To bolo dávno, Edko.“

„Pred polhodinou!“

„Čo hovorím?“

„Kašli na klobásu, skús aspoň chvíľu vydržať bez žrádla.“

„Ako chceš, ale nervozita bude len stúpať, uvidíš.“

„Nestaraj sa o nervozitu, radšej sa staraj o svoje zdravie, ty hroch obrastený sadlom! Pozri sa, ako vyzeráš. Čo srdce, ako to má utiahnuť?“

„V pohode, by ste sa čudovali, chlapani moji milení, ale v pohode. Bol som na vyšetrení, na celé brucho mi popriliekali také prísavky, volá sa to elektrokarcinograf...“

„Elektrokardiograf.“

„... tak nejako, Riško, tak nejako. Viete, čo mi povedal doktor? Že mám srdce ako slon, ešte aj ľavú komoru mám zväčšenú.“

„S tým by som sa nechválil, Váňa, zväčšená ľavá komora neveští do budúcnosti nič dobré.“

„Ale, Riško, čo môže byť zlé na veľkej komore? O to lepšie pumpuje.“

„Dnes, o desať rokov ťa vykotí.“

„Nestraš, kamarát, nestraš, garantujem ti, že o desať rokov...“

Čo sa stane o desať rokov, to sa nedozvedeli, lebo bez zaklopania sa rozleteli dvere a do kancelárie vpadol šéf oddelenia vrážd Alexander Mayor.

„No, kde ste?“ zahulákal, prebehol kanceláriu očami, či sú všetci na svojich miestach.

„Akože – kde?“ ohradil sa Burger. „Tu, veď si povedal, že z kancelárie ani na krok. Ty si kde?“

„Nekecaj a štartuj! Tak poďme, poďme, švihom, už nás čakajú. Chosé, ako to vyzeráš? Okamžite si dotiahni kravatu, Váňa, stiahni brucho alebo si kúp o dve čísla väčšiu košeľu, na pupku ti vytrčajú chlpy, Rišo, tú cigaretu! Hádam

nechceš ísť s vajglom v hube! Bože, to je zostava, aby sa človek za vás v jednom kuse hanbil!“

Šéf bol zo všetkých najnervóznejší, aj on musel čakať, kým ich zavolá sekretárka riaditeľa kriminálky. Čakanie na telefonát zo sekretariátu je vždy nervy drásajúci zážitok, aj keď ide o takú milú záležitosť, akou sú odmeny.

„Za mnou!“ zavelil šéf, keď ich jedného za druhým skontroloval. „A držte huby! Pre všetko na svete vás prosím, držte huby, aby ste niečo neposrali. Aspoň v takýto slávnostný deň sa ovládajte! Rišo...“

„Tu som, počúvam.“

„Rozumel si?“

„Majú držať huby.“

„Ty! Ty máš držať v prvom rade!“

„Už rozumiem, aj ja mám držať.“

„Ideme!“

„Moment!“ zastavil ich Krauz.

„Čo je?“ Šéf sa zvrhol na prahu dverí s panickým výrazom v tvári, že na niečo dôležité zabudol.

„Ofinku...“ vysvetlil mierne Krauz.

Opláchol si hrebeň, nahol sa nad umývadlo, aby sa lepšie videl, prečesal si ofinu, upravil si vlasy za ušami, pozvrtal sa, aby sa videl zo všetkých strán.

„Perfektné! Chlapčisko, akoby ho jedna mater mala. Teraz môžeme.“

„Ja toho debila...“ syčal šéf, ale nič si nepomohol, ostatní ho už tlačili z dverí.

Husím pochodom precupotali po chodbe k tapacirovaným dverám sekretariátu riaditeľa kriminálnej polície. Šéf nezaklopal, otvoril, vošiel.

„No kde ste!? Už sú tu všetci...“ šepkala sekretárka so slúchadlom na uchu.

„Veď si volala len pred minútkou.“

„Už vás zháňajú!“

„Takže môžeme?“

„Choďte, šaňo, rýchlo choďte, lebo šéf má o chvíľu poradu na prezídiu.“

Mayor si napravil beztak bezchybnú kravatu, odkašlal si, predklonil sa, pripravil sa, razantne zaklopal, nečakajúc na povolenie, trhol dverami a vrazil dnu.

„Pán riaditeľ, vedúci oddelenia vražd...“ hlásil temperamentným hlasom za pochodu.

„Pohov, Šani, pohov,“ uzemnil ho riaditeľ, „nerob z toho cirkus, veď ide len o pár korún. Štátne vyznamenania za chrabrosť rozdáваме až budúci týždeň.“

Riaditeľ kriminálky ho prerušil, no v duchu bol rád, že jeho podriadení nezabúdajú na subordináciu a vedia sa pri vstupe do kancelárie nadriadeného pekne po vojensky zahlasiť. Bol rád nie kvôli sebe, ale kvôli vyššiemu nadriadenému, ktorý sa zatiaľ skrýval za jeho chrbtom.

Detektívi na čele so šéfom sa zoradili na koberci pred skupinkou funkcionárov. Posledný Kuky zavrel dvere, dobehol ich, zaradil sa do tvaru. Detektívi si až teraz všimli celý uvítací výbor – poskočilo im obočie. Okrem riaditeľa kriminálky, druhej sekretárky a riaditeľky personálneho odboru im prišiel potriať rukou sám stropný riaditeľ polície mesta.

„Pán riaditeľ, to sú oni,“ ukázal riaditeľ kriminálky. „Výkvet oddelenia vražd!“ Širokým gestom zahrnul celú kanceláriu stoštyridsaťjeden.

Detektívi sa vystrelili, Váňovi vystrelil gombík z košele, na pupku mu vyliezli chlpy.

„Nech sa páči, pán riaditeľ,“ riaditeľ kriminálky odovzdal slovo stropnému nadriadenému. Ten sa tváril, že si gombík svietiaci uprostred koberca nevšimol.

„Áno, áno, tak to ste vy! Páni, dovoľte, aby som vám v mene vedenia mesta čo najsrdečnejšie poďakoval a zároveň zagratuloval k dosiahnutým výsledkom. To, čo ste predviedli v prípade vraždy Barnabáša... ehm... Barnabáša...“ riaditeľ mesta sa zasekol.

„Bartolomej Sika,“ našepkal pohotovo riaditeľ kriminálky.

„... Bartolomeja Siku,“ chytil sa stropný riaditeľ, „je prejavom vysokej profesionality a kriminalistickej šikovnosti. Som na vás hrdý, páni. Prepáčte, že ste museli tak dlho čakať, ja viem, čakanie ide na nervy, iba zvyšuje nervozitu, ale viete dobre, ako sa vyvinula situácia. Minulý týždeň sa autičkárom podaril naozaj husársky kúsok – jednou ranou objasnili dvanásť ukradnutých áut. Pekná šnúra na jeden záťah, len čo je pravda, takže minulý týždeň boli na rade autičkári. Ale nevadí, dočkali ste sa a dnes ste tu vy. Mô-

žem vám prezradiť, že čakať sa oplatilo, lebo k sume navrh-
nutej vašim riaditeľom som sa rozhodol priložiť aj ja niečo
z môjho fondu riaditeľa mesta, takže obálky dnes budú...”

Obzvlášť vypečené – v duchu sa usmial Krauz, lebo si
spomenul na klasickú českú rozprávku s Janom Werichom
v úlohe českého kráľa Rudolfa Druhého.

„... *obzvlášť* hrubé,“ riaditeľ sklamal Krauz.

Nesklamal, čo by robil s *obzvlášť* vypečenou obálkou, *ob-*
zvlášť vypečené nech sú rožky, obálka nech je radšej *obzvlášť*
hrubá.

„Som rád, že na takom sledovanom oddelení s takou zá-
važnou problematikou pracujú len tí najlepší. Nemusíte byť
skromní, páni, práve naopak. Len nedávno som čítal výsled-
ky vašej práce za minulý rok, ak si dobre pamätám, dosiahli
ste percento objasnenosti sedemdesiat... sedemdesiat...” ri-
aditeľ mesta zagánil na riaditeľa kriminálky.

Riaditeľ kriminálky zagánil na šéfa oddelenia vrážd. Ma-
yor nemusel nikam gániť, čísla nosil v hlave, veď aký by to
bol šéf mordpartie, keby si nepamätal základné údaje.

„Sedemdesiatdeväť percent,“ vypoľ hruď Mayor.

„Sedemdesiatdeväť percent,“ zopakoval riaditeľ krimi-
nálky šéfovi.

„Sedemdesiatdeväť percent!“ žasol riaditeľ mesta. „No
prosím, to prakticky znamená, že z desiatich vrážd ste chy-
tili osem vrahov, iba dvaja vám ušli. Ja viem, laik by pole-
mizoval – prečo až dvaja, či sa to nedá zlepšiť. Áno, dá sa,
ale iba odborník vie, koľko to dá práce, potu a niekedy aj
krvi, chytiť hoci len jedného vraha, nieto ešte osem z desia-
tich! Je to fantastický úspech, klobúk dolu. Keď som o týchto
číslach hovoril na medzinárodnej porade s kolegami z Ne-
mecka, len neveriaco krútili hlavami, a v iných mestách na
Západe je to ešte horšie. No čo už, jednoducho sme profes-
ionáli a to nám nikto nemôže uprieť. Teda, aby som zby-
točne dlho nerečnil, ešte raz veľké ďakujem a gratulujem.“

Riaditeľ prikrečil k Mayorovi, sekretárka a riaditeľka per-
sonálneho v tesnom závese za ním. Riaditeľ prevzal obálku
od sekretárky, usmial sa na Mayora.

„Pán Mayor, ďakujem, gratulujem.“ Podal mu obálku,
hneď nato aj ruku.

„Slúžim vlasti!“ zahulákal Mayor.

„Stačí ďakujem, stačí ďakujem...“ ohlušený riaditeľ sa rýchlym úkonom posunul k ďalšiemu.

„Edko, ďakujem a gratulujem,“ riaditeľ sa usmial na starého známeho.

Ten Burger si fakt musí tykať s každým, od kotolne až po ministerstvo, pomyslel si Krauz.

„Detektív Hanzel,“ predstavil ďalšieho riaditeľa kriminálky.

„Aj s Otom sa poznáme,“ prikývol stropný riaditeľ. „Gratulujem, Oto.“

„Ďakujem, pán riaditeľ.“

V záhradkárskej kolónii si mohli tykať, veď boli takmer susedia, no tu bol riaditeľ, veľké zviera, a on len detektív, vykanie bolo teda na mieste.

„Detektív Krauz,“ riaditeľ predstavil ďalšieho v rade.

„Á... detektív Krauz! Tak to ste vy! Počul som o vás, konečne sa stretávame osobne. Tak čo, ako by ste hodnotili váš výkon? Bolo to náročné?“

Ježiškove husličky, ten nešťastník dal slovo Krauzovi! Nevie, čo činí – zdesil sa šéf vraždárov. Krauz sa nadýchol, Mayora chytali mdloby. Aj riaditeľovi kriminálky poskočilo obočie, asi to rozhodlo.

„Brnkačka, pán riaditeľ, takých Bartolomejov zvládneme do roka aj desať.“

„To som chcel počuť, pán Krauz, presne to sa mi na vás mladých páči, ten entuziazmus.“

Krauz dostal obálku, od riaditeľa musel zniesť úder do pleca – určite tým chcel povedať: len tak ďalej, mladý – a ceremoniál pokračoval. Riaditeľ urobil ďalší úrok, odovzdal obálku tučnému detektívovi, usiloval sa, aby si nevšímal chlpatý pupok.

Ceremoniál sa skončil pri krpatom polodetektívovi, ale nevysmieval sa mu – na jeho šťastie, mohol skončiť na lopatkách.

Funkcionári sa vrátili pred nastúpený rad, stropný riaditeľ rozpažil, všetkých objal širokým gestom, tleskol, pripažil.

„Tak, to by sme mali.“

Mayor pochopil, vystrel sa.

„Pán riaditeľ, dovoľte nám odísť!“

„Nech sa páči,“ súhlasil riaditeľ, prikývol, ešte im aj ukázal, kde sú dvere.

Mayor bol presvedčený, že na riaditeľov pokyn urobia všetci vzorový vľavo v bok a na čele s Kukym ako jeden muž vypochoďujú z riaditeľovej kancelárie. Bohužiaľ, myslel si to iba on. Kukyho zaujala obálka natoľko, že na odchod ako si pozabudol, stál ako soľný stĺp, žmolil ju medzi prstami, zvažoval: otvoríť – neotvoríť. Váňa v tom mal jasno, za žiadnych okolností neotvárať, až v kancelárii, takže podľa šéfovho príkladu urobil vzorový vľavo v bok, vrazil do Chosého, narazil ho na váhajúceho Kukyho. Krpec náraz vydržal, ani sa nepohol. Mayor vykročil ľavou, nakopol Burgerovo lýtko. Burger zasyčal od bolesti, predklonil sa a v snahe pošúchať si kopnuté miesto zadkom vrazil šéfovi do rozkroku. Tvrdý bodyček do citlivého miesta vyvolal aj na jeho tvári bolestnú grimasu, no ovládol sa, ani necekol. Váňa sa nadýchol, pupkom zatlačil na Chosého, ten na posledného – teraz prvého v rade. Kuky odletel ako guľa na biliardovom stole, pristál až pri dverách. Nezaváhal, otvoril ich a vypustil stádo z ohrady.

Keby Charlie Chaplin hľadal komparz do grotesky, nemusel by chodiť ďaleko.